

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπιτελείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμῆς 100. Ἐξωτερικῆς 50. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50. Ἀμερικῆς δολλῆρια 3.— Ἀγγλίας καὶ Ἰσπανίας ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξίμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1939

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἐλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰσοδόκου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυκίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 24 Δεκεμβρίου 1938

Ἔτος 61ον. — Ἀριθ. 4

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Ὁ Ἥλιος καὶ ὁ Ἰάκωβος κοιμόνταν μαζί στὴν μικρὴ τους καμαρούλα, ὅταν ὁ μικρότερος πετάχτηκε ξαφνιασμένος καὶ ἔβυνησε ἀπάτομα καὶ τὸν ἀδερφό του ποὺ ἦσαν ἐκπλωμένοι δίπλα του.

— Τί ἔχεις; ρώτησε ὁ Ἥλιος.

— Φοβάμαι, φιδύρισε ὁ Ἰάκωβος. Ἄκουσ τὰ βήματα ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι μας;

— Ναι, εἶναι ἓνα πλῆθος κόσμου.

Εἶναι ταξιδιώτες μὲ γκαμήλες φορτωμένες πράγματα, καραβάνι δλόκληρο. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κλέφτες τόσοι πολλοί. Ἄλλωστε, δὲν τοὺς ἀκούσ ποὺ μελοῦν δυνατὰ;

— Τί λένε; Δὲν καταλαβαίνεις;

— Ὁχι, μὰ τώρα ποὺ ἐκγρύπνησα θὰ βγῶ ἔξω γιὰ νὰ ἰδῶ ποῦ πάγε.

— Πάρε με καὶ μένα μαζί σου.

Τὰ δύο παιδιὰ εἶχαν πῆσει νὰ κοιμηθοῦν μὲ τὰ ρούχα τους, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἔτσι λοιπὸν βγήκαν ἔξω δίχως νὰ χασομερήσουν καὶ δίχως νὰ τοὺς ἀκούσουν οἱ γονεῖς τους, ποὺ κοιμόνταν στὸ διπλὰν δωμάτιο.

Ὁ Ἥλιος δεκατεσσάρων ἐτῶν ἦταν ἓνα ψηλὸ καὶ γερὸ ἀγόρι. Ὁ Ἰάκωβος, δὺο χρόνια μικρότερός του, ἦταν λεπτοκαμωμένος, μὰ ἔταν ἔβγαине μὲ τὸν μεγάλο του ἀδερφό δὲν φοβόταν τίποτε.

Τρέχοντας ἔφθασαν τὸ καραβάνι, δηλαδὴ τοὺς ὑπηρέτες ποὺ πῆγαιναν τελευταῖοι συνοδεύοντας ἀρκυτὰ κερρότσια φορτωμένα.

— Ποῦ πηγαίνετε; ρώτησε ὁ Ἥλιος.

— Στὴ Βηθλεέμ, εἶναι ἀκόμη πολὺς ὁδός;

— Ὁχι, νὰ τὰ πρῶτα σπύτια τοῦ χωριοῦ.

— Ἀλήθεια, τὸ ἀστρο ποὺ μάς ὀδηγεῖ φαίνεται ἂν νὰ ἔχη σταματήσει.

Τὰ παιδιὰ σήκωσαν τὸ κεφάλι τους καὶ εἶδαν πῶς τὸ φῶς ποὺ ἔκανε τὴ νύχτα ἂν φαίνεται ἂν ἡμέρα δὲν ἦταν ἂν τὸ φεγγάρι, μὰ ἀπὸ ἓνα ἀστρο ποὺ λαμποκαπῶσε στὸν οὐρανὸ πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ κεφάλι τους. Ἐξαίφνα τὸ ἀστρο σταμάτησε δλότιλα καὶ φάνηκε ἂν νὰ εἶχε καρ-

φωθεῖ πάνω ἀπὸ μιὰ σπηλιά.

Οἱ ὑπηρέτες κατέβηκαν ἀπ' τὶς γκαμήλες τους καὶ ρώτησαν ποῦ μποροῦσαν νὰ βροῦν νερὸ γιὰ νὰ πιοῦν αὐτοὶ καὶ τὰ ζῶα τους.

Τὰ δύο παιδιὰ τοὺς ὀδήγησαν σὲ μιὰ βρύση ὅπου δροσίστηκαν καὶ πότισαν τὶς γκαμήλες τους. Ὅστερα ἦ-

© ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ©



Μπροστὰ στὴ Φάνη

συνομιλία συνεχίστηκε. Ο Ήλιος και ο Ίκωβος έμαθαν πως οι πλούσιοι ταξιδιώτες έρχονταν από πολύ μακριά για να προσκυνήσουν την Μεσοσία, που από τόσο καιρό περίμεναν την γέννησή του. Ο Γάσπαρ, ο Μελχιόρ και ο Βαλτάσαρ ήταν σοφοί μεγάλοι, μάγοι άνομοστοί στη χώρα τους, όπου έλοι τους σέβονταν και τους αγαπούσαν. Στο ταξίδι τους υποχρεώθηκαν να περάσουν από την Γαλιλαία όπου βασιλεύει ο Ηρώδης και ο ύπουλος και καταχθόνιος αυτός άρχοντας τους φιλοξένησε στο παλάτι του και τους είπε πως στο γυρισμό τους περιμένα για να του πουν που ακριβώς βρίσκεται ο Μεσοσίας, για να πάει κι αυτός να τον προσκυνήσει.

— Ώ, πως θα ήθελα να τον δω κι' εγώ! φώναξε ο Ίκωβος.

— Κι' εγώ τι ίδιο, είπε ο Ήλιος, μα φαίνεται πως μόνον οι άρχοντες της γης έχουν το δικαίωμα να τον πλησιάσουν.

— Παις σάς, το είπε αυτό; έκανε ένας βουκός που έρχόταν με άλλους μαζί. Έμεις είμαστε οι πρώτοι που τον προσκυνήσαμε κι' η ταπεινή μας προσφορά έγινε δεκτή πρόθυμα.

Τα δυο αδέρφια κοιτάχτηκαν ανήσυχα. Ήταν λοιπόν απαραίτητο να προσφέρουν δώρα στον Μεσοσία για να μπάρουν να πάν κοντά του και να τον προσκυνήσουν. Συζήτησαν σοβαρά μεταξύ τους σκαλίζοντας μέσα στα σακκουλάκια τους που κρέμονταν μ' ένα λουρίδι από τη ζώνη τους, μα δεν έβγαλαν παρά μόνον μικροπράγματα χωρίς αξία. Τους ήρθαν κλάμματα, μα καθώς είχαν σκυμμένα τα κεφάλια τους, άκουσαν από ψηλά μια ούρνια μελωδία που έβγαζε γαλήνη στην ψυχή τους. Τραγουδία γέμιζαν τον αέρα και τα λόγια ακούγονταν καθαρά: «Δόξα εν ύψιστοις Θεώ και επί γης ειρήνη εν ανθρώποις εδόξα».

— Την εδόξια, την καλή προαιρεση την έχουμε και μεεις! φώναξε ο Ήλιος. Ας ακολουθήσουμε τους μάγους ως την κατοικία του Μεσοσία.

Συνέχισαν το δρόμο τους και στάθηκαν μπρός σε μια χαμηλή σηλιά, όπου μ' εκπληξή τους είδαν να μπαίνουν μέσα στην στενή είσοδο τρεις πλουσιοντυμένοι άρχοντες, συνοδευμένοι από τους υπηρέτες τους, που κρατούσαν στα χέρια τους πλούσια σκαλιστά κιβώτια γεμάτα με τα δώρα τα προωρισμένα για τον Χριστό.

Τα παιδιά περίμεναν, πρώτα να βγουν οι επίσημοι ξένοι κι' ύστερα χώθηκαν κι' αυτά δειλά δειλά μέσα στο σταύλο, τον τόσο φτωχό και γυμνό που άπορούσε κανείς πως ήταν

δυνατόν να ζούν άνθρωποι εκεί μέσα. Βύωδια λιθανίου και σμόρας γέμιζε τον αέρα. Πολύτιμα πετράδια άστραφταν μέσα στα κιβώτια τα βαλμένα σε μιά άκρη. Ο Ήλιος και ο Ίκωβος δεν τολμούσαν να προχωρήσουν.

— Έλάτε μέσα, παιδιά, είπε ο Ίωσήφ.

Και η Μαρία, δείχνοντας την φάτην τους έκανε:

— Να ο γιός μου. Κοιμάται.

Το παιδάκι έσπρησε, τους χαμογέλασε και τους άπλωσε τα χεράκια του. Ο Ήλιος του πρόσφερε ένα χρυσοστόρο που το είχε μαζέψει από την άμμουδιά της λίμνης. Το μωρό το έπιασε σφιχτά και κοίταξε τον Ίκωβο σαν να ήθελε να τον ενθαρρύνει κι' αυτόν. Ο μικρός πήρε θάρρος και άνοιγοντας το χέρι έδειξε ένα κότσι. Μα και αυτό το δώρο έγινε με την ίδια προθυμία δεκτό.

Τότε τα δυο παιδιά γονάτισαν μπρός στον Θεό τους που τον έβλεπαν μωρό στη φάτην και αφού προσκύννησαν έφυγαν με σεβασμό.

Απ' έξω βρίσκονταν άκόμη οι μάγοι και η συνοδεία τους.

— Ένας υπηρέτης κάλεσε τα παιδιά.

— Γ'άφεντά μου θέλουν να σάς μιλήσουν, τους είπε.

Marie de Bouvins G. T.

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια από το προηγούμενο—

— Χμ! είπε ο ξυρισμένος άνθρωπος, δίχως να δείχνει πως επηρεάστηκε καθόλου από την κατακλειδα της ομίλιας του Χάρβεϊ. Δεν μπορώ να πω πως έχουμε και σε πολύ σπουδαία υπόληψη έναν άντρα η κι' ένα παιδί άκόμη που πέφτει από ένα τέτοιο βαπόρι μέσα σε μπουνάτια κλάμα. Κι' άκόμη λιγώτερο, όταν λέει για δικαιολογία πως τρεπτε γιατί τον είχε πιάσει η θάλασσα.

— Για δικαιολογία! φώναξε ο Χάρβεϊ. Και νομίζετε πως έτσι έπασα μέσα σε βρωμοκάκιό σας, για γέλια;

— Δεν ξέρω πότε κάνεις κάτι για γέλια, νεαρέ μου, και πότε δεν το κάνεις κι' έτσι δεν μπορώ να πω τίποτε. Μ' αν βρισκόμουν, στην δική σου ο θέση δεν θα έβριζα το καράκι που η Θεία Πρόνοια το έβαλε στο δρόμο σου για να σε σώσει. Πρώτα-πρώτα αυτό είναι βλασφημία. Κι' ύστερα είναι προσβολή και για μένα κι' εγώ είμαι ο Ντίσκο Τρούπ, έκαπετάνιος των «Ε δ ω ε ι μ α σ τ ε»

Τα ώδηγησαν μπρός στους μάγους που τα ρώτησαν:

— Έσείς που κατοικείτε στη Βηθλεέμ, είπε ο Μελχιόρ του μεγάλου, μήπως γνωρίζετε κανέναν δρόμο διαφορετικόν από εκείνον που πήραμε για να έρθουμε εδώ, ώστε να μπορούμε να γυρίσουμε στον τόπο μας χωρίς να περάσουμε από τι ίδια μέρη;

— Ο πατέρας μας είναι έμπορος, είπε ο Ήλιος, και κάθε χρόνο έρχεται στον τόπο σας για να πουλήσει υφάσματα. Δίχως άλλο θα ξέρει και κανέναν άλλο δρόμο συντομώτερο.

— Τρέξτε να του πείτε, τι σας είπαμε.

Τα παιδιά έτρεξαν στο σπίτι τους όπου οι γονείς τους είχαν ξυπνήσει και βρίσκονταν σε μεγάλη άνησυχία για την εξαφάνισή τους.

Ο Ζαχαρίας ο πατέρας τους δέχθηκε πρόθυμα να συνοδεύσει τους ξένους ως τα μέσα του δρόμου. Απ' αυτούς έμαθε βτι ο κρυφός σκοπός του Ηρώδη ήταν να μάθει που ακριβώς είχε γεννηθεί ο Μεσοσίας για να βάλει να τον σκοτώσουν. Μάταια όμως περίμενε την επιστροφή των μάγων. Χάρη στα δυο παιδικά της Βηθλεέμ τα σχέδια του τυράννου έναυάγησαν.

Μαριέ δε Βουβίνς Γ. Τ.

από το Γκλώστερ; και δεν με ξέρετε καθώς φαίνεται.

— Δεν σάς ξέρω και ούτε με πολυκοιτίζει, είπε ο Χάρβεϊ. Βέβαια σάς ευχαριστώ που με σώσατε και για όλα τ' άλλα, αυτό να λέγεται. Μα θέλω να σάς δώσω να καταλάβετε, πως όσο πιο γρήγορα με πάτε στη Νέα Υόρκη, τόσο καλύτερα θα πληρωθήτε.

— Σάν πως, δηλαδή;

Ο Τρούπ σήκωσε το ένα από τα δασυά φρύδια του, και από κάτω φάνηκε ένα περίεργα γλυκό γαλάζιο μάτι.

— Με δολάρια και με σέντς, είπε ο Χάρβεϊ χαμαρώνοντας για την έντύπωση που θά έκανε. Με δόχρουσα δολάρια και σέντς.

— Έβαλε το χέρι στην τσέπη και φούσκωσε το στήθος του, όπως συνείθισε πάντα όταν ήθελε να κάνει το σπουδαίο.

— Η πιο πετυχημένη δουλειά που κάνετε στη ζωή σας ήταν όταν με βγάλατε από τη θάλασσα, συνέχισε. Είμαι ο μοναχογιός του Χάρβεϊ Τσέιντ!

— Ο πατέρας σου είναι πολύ τυχαρός, είπε ξερά ο Ντίσκο.

— Κι' αν δεν το ξέρετε ποιός είναι ο Χάρβεϊ Τσέιντ, τότε δεν θα ξέρετε και πολλά πράγματα—άκουσατε με που σας το λέω. Και τώρα κάνετε μεταβολή στη γολέττα σας και δρόμο.

Ο Χάρβεϊ είχε την ιδέα πως ο περισσότερος κόσμος σ' έλη την Αμερική δεν έκανε άλλη δουλειά παρά να συζητή για τα δολάρια του πατέρα του και να τον φθονή για την περιουσία του.

— Μπορεί να κάνω και μπορεί και να μην κάνω. Χώσε λίγο παραμέσα το στομάχι σου, νεαρέ μου. Είναι γεμάτο με τα δεικά μου τα φαγά.

Ο Χάρβεϊ άκουσε τον Ντάν, που τάχα κάτι έκανε κάτω από το κατάρτι της μετζάνας, να ξεσπάει στα γέλια και έλο το αίμα του του ανέβηκε στο κεφάλι.

— Θα σάς πληρώσω και γι' αυτό, είπε ο Χάρβεϊ. Και πότε φαντάζεσθε πως θα είμαστε στην Νέα Υόρκη;

— Δεν έχω καμιά δουλειά στη Νέα Υόρκη, ούτε και στη Βοστώνη. Ίσως να αντιπύρξουμε το Ήστερν Πόντ κατά τα μέσα του Σεπτεμβρη και τότε ο πατέρας σου—που λυπάμαι πολύ που δεν έχω ίσασε τώρα άκούσει να γίνεται λόγος για δάυτον—αν θέλει ως μου δώση δέκα δολάρια ύστερα απ' όλες τις ρητορείες σου. Αν δεν μου δώση πάλι, τίποτε, δεν πειράζει.

— Δέκα δολάρια! Τι λέτε καλέ, για κοίτα εδώ!

Ο Χάρβεϊ έχωσε το χέρι του στην τσέπη για να βγάλει το μάτι το χαρτονομίσματα. Μα δεν έβγαλε παρά μόνο ένα κουτί τσιγάρα, μουσαμμένο από τη θάλασσα.

— Αυτό απαγορεύεται κι' είναι κακό και για τα πλεμόνια. Πέτα το στη θάλασσα, νεαρέ μου, και μην το ξαναδοκιμάσης.

— Μ' έκληψαν! φώναξε ο Χάρβεϊ με θυμό.

— Τότε λοιπόν θα περιμένουμε ώσπου να ξαναβρεις τον μπαμπά σου για να μου δώσης την πληρωμή μου, ε;

— Έκατόν τριάντα τέσσερα δολάρια! μου τ'άκλεψαν όλα! φώναξε ο Χάρβεϊ ψάχνοντας όλες τις τσέπες του με μανία.

Τα άφρα χαρακτηριστικά του γέρο Τρούπ πήραν μία πολύ περίεργη έκφραση.

— Και τί τα θέλεις ε σ' ο στην ηλικία σου εκατόν τριάντα τέσσερα δολάρια, νεαρέ μου;

— Ήταν ένα μέρος από τα χρήματα που μου δίνουν για τα μικρά μου έξοδα κάθε μήνα.

Αυτή η απάντηση φαντάστηκε ο Χάρβεϊ πως θα ήταν σωστός καταπέλτης για τον συνομιλητή του, και ήταν—άλλα από έντελώς διαφορετική άποψη.

— Ω, εκατόν τριάντα τέσσερα δολάρια για τα μικρά του έξοδα μονάχα—και για ένα μήνα μάλιστα. Δεν μου λές, δεν θυμάσαι να σκούντησες πουθενά την ώρα που έπεφτες απ' το βαπόρι, ε; Νά χτύπησες το κεφάλι σου επάνω σε καμιά από τις ξεθυμάστρες να ποθμε. Ο γέρο Χάρβεϊ του «Α ε β α ν τ ε»—ο Τρούπ έμοιαζε σαν να μιλούσε με τον εαυτό του—είχε σκοντάψει επάνω σ' έ-

να σωρό από σκοινιά και χτύπησε το κεφάλι του επάνω στο μεγάλο κατάρτι—γενναίο χτύπημα! Τρεις βδομάδες άργότερα ο γέρο Χάρβεϊ έλεγε καλά και σώνει πως ο «Λεβάντες» ήταν καταδικωτικό του λαθρεμπορίου και κήρυξε τον πόλεμο σ' όλα τα φαράκια της περιοχής. Ξέρεis τί το έκαναν; Τον ράφανε μέσα σ' ένα σακκουλάκι απ' όπου έβγαίνε μόνο το κεφάλι του και τα χέρια του και τον άφησαν έτσι για έλο το ρέστο του ταξιδιού. Τώρα βρίσκεται στο σπίτι του στο Έσσεξ και παίζει με κουκλόπανα.

Ο Χάρβεϊ άφριξε από τη λύσσα του με ο Τρούπ, εξακολούθησε με τον ίδιο παρηγορητικό τόνο:

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

4

Ο Γιαννάκης τη γνώρισε άμέσως. Ποιά άλλη μπορούσε να είναι από τη Νεράϊδα την Καλοκουρά; Κι' έπεσε μπροστά της γονατιστός και της είπε:

— Σας θέλω να γιατρέψετε τη μητέρα μου που είναι άρρωστη. Κάμετέ μου αυτή τη χάρη, κυρία!

— Τη μητέρα σου δεν μπορώ να τη γιατρέψω εγώ, άποκριθηκε η Καλοκουρά. Μόνον σ' ο θα τη γιατρέψης, αν κάνης ο, τι θά σου πω.



— Αχ, πητε μου, κυρία! φώναξε ο Γιαννάκης. Ο, τι κι' αν είναι θα το κάνω.

— Άκουσε, μικρό μου. Θα φύγης τώρα άμέσως και θα πάς σ' εκείνο το βουνό που φαίνεται απ' αυτό το παράθυρο. Εκεί, ψηλά, στην κορφή του, θα βρεις το βότανο της ζωής. Θα φέρης μια ρίζα της μητέρας σου να βυζάει το χυμό, και στη στιγμή θα γίνει καλά.

— Πηγαίνω! Μα όσο θα λείπω, ποιός θα κοιτάει την άρρωστη μητέρα μου; Κι' αν στο γυρισμό τη βρω πεθαμμένη;

— Έννοια σου, παιδί μου. Τίποτε δεν θα λείψει της μητέρας σου όσο θα λείψης, για να της φέρης το βοτάνι της ζωής. Και στο γυρισμό σου θα τη βρεις όπως την αφήνεις τώρα.

— Ναί, μα πως θα γνώρισα το βοτάνι της ζωής άνάμεσα στα τόσα που θάει στην κορφή του βουνού;

— Θα ίδης το γιατρό που το φυλάει: θα του πής πως σ' έστειλα εγώ κι' εκείνος θα σου δώση μια ρίζα να τη φέρης στη μητέρα σου.

— Ευχαριστώ, κυρία. Πηγαίνω
— Στάσου! πρέπει να σου πω και τούτο. Θα κάμης μεγάλους κόπους και θα περάσης πολλούς κινδύνους ως νάνεβης στην κορφή του βουνού. Θα σου χρειασθῆ θάρρος κι' ύπομονη.

— Το φαντάζουμαι, κυρία! μά θα έχω δυο θάρρος κι' ύπομονη χρειάζεται για να φτάσω στο σκοπό μου και να γίνη καλά η μητέρα μου.

— Ο Γιαννάκης πήρε τότε ένα σακκούλι, έβαλε μέσα ένα ψωμί, το φορτώθηκε, αποχαιρέτησε με κλάματα και φιλιά τη μητέρα του, υποκλίθηκε μπροστά στην Καλοκυρά, κι' έφυγε.

— Η Καλοκυρά κοίταζε χαμογελώντας το εφτάχρονο αγοράκι, που χωρίς τον παραμικρό διαταγμό, έφραγε νάνεβη στο άπατητο εκείνο βουνό. Πόσοι μεγάλοι, που δοκίμασαν να το κάμουν, έχαθησαν!

(Ακολουθεί)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

**ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ**

Αγαπητοί μου,

ΔΙΑΒΑΣΑ κάποτε σ' ένα ξένο περιοδικό ένα ωραίο άρθρο για την προέλευση του Χριστουγεννιάτικου Δέντρου.

Διαδόθηκε στην Ευρώπη, και σ' όλους τους χριστιανικό κόσμο, από βορρηνές χώρες κι' εξαιτίας του ακόλουθου περιστατικού. Κάποτε, βορεινοί στρατιώτες σ' ένα στρατόπεδο—Σουηδοί, Νορβηγοί, Δανοί, δεν θυμούμαι πιά—βρέθηκαν μέσα σ' ένα χιονισμένο δάσος από έλατα. Ήταν Χριστούγεννα. Και τη νύκτα, για να γιορτάσουν, έδεσαν κεριά η δαδιά στα χαμηλά κλαδιά μερικτών από εκείνα τα δέντρα, και τάναψαν.

Αυτό τους άρεσε, το θυμόνταν—και θάταν βέβαια πολύ ποιητικό κι' υποβλητικό—κι' όταν τελείωσε η εκστρατεία και γύρισαν στα σπίτια τους, ήθελαν να γιορτάζουν με τον ίδιο τρόπο τα Χριστούγεννα: Έκοβαν από το πιδ κοντινό δάσος ένα μικρό έλατο, το έστηναν στη μέση της σάλλας, το στόλιζαν με μπαλλίτσες από μπαμπάκι για να φαίνεται σά χιονισμένο—το άληθινό χιόνι έλυανε, βλέπετε, στη ζέστη του σπιτιού—το στόλιζαν και με αναμμένα κεριά, κι' ενόμιζαν έτσι πως ξανάκαναν τα καλοθώμητα εκείνα Χριστούγεννα της εκστρατείας μέσα στο χιονισμένο δάσος των έλατων.

Αλλά οι στρατιώτες ήταν από διάφορες πόλεις. Σ' όλες αυτές, από τα στρατιωτικά σπίτια, το καινούργιο έθιμο πέρασε και σάλλα. Έπειτα πέρασε και στα γειτονικά Κράτη, έπειτα σά μακρινότερα, και σιγά-σιγά διαδόθηκε παντού. Έννοείται: πως με

την καιρό, το πρωτόγονο έθιμο εξελίχθηκε και τελειοποιήθηκε. Κι' από του σκέφθηκαν να κρεμοῦν στο κάτω σιόλιστο και φωταγωγημένο δέντρο, άληθινό η τεχνητό, και τα χριστουγεννιάτικα δώρα—κοσμήτες, τρομπέτες, αλογάκια, σπιτάκια,—αυτό έγινε η μεγάλη χαρά των παιδιών Σήμερα δεν κάνουν Δέντρο, παρά μόνο σχεδόν τα σπίτια που έχουν παιδιά—για τα παιδιά.

Αυτά διάβασα κάποτε στο ξένο περιοδικό. Οι αρχές των έθιμων είναι πάντες σκοτεινές κι' άμφιβολές, άλλ' αυτή του Δέντρου μου φαίνεται πολύ πιθανή. Και θυμούμαι τώρα και τη δική μου χαρά την πρώτη φορά που είδα, σ' ένα αθηναϊκό σπίτι, όταν

ήμουν φοιτητής, ένα λαμπρό Χριστουγεννιάτικο Δέντρο, που υπήρχε κρεμασμένο δώρο και για μένα. Εκείνο τον καιρό, σ' ελάχιστα σπίτια έκαναν, και μόνο σχεδόν σε σπίτια ξένων—Γάλλων, Ιταλών, Γερμανών και καθεξής. (Και τα σπίτια που είδα τότε το πρώτο Δέντρο ήταν γερμανικό). Οι Αθηναίοι έδισταζαν ακόμα να με τα φ υ τ ε ο υ ν (κυριολεκτικά πιά αφού έπρόκειτο για δέντρο) το ξενικό, το φράγκικο έθιμο. Και πρέπει να ήταν πολύ γενναίοι κείνοι που έκαναν την αρχή, γιατί οι πατριώτες έχθρεύονταν πολύ τα ξενικά και κατηγορούσαν γι' απάτριδες και για μισέλληνες εκείνους που ήθελαν να τα εισαγάγουν. Η κατακραυγή μάλιστα έναντιον του Χριστουγεννιάτικου Δέντρου, τα πρώτα χρόνια που άρχισε να διαδίδεται, ήταν μεγάλη. Ο Άγγελος Βλάχος, ο επιφανής λόγιος, από τους θιασώτες κι' αυτός των άγνωστων ελληνικών έθιμων, των πατριών, έγραφε τότε σ' ένα χριστουγεννιάτικο χρονογράφημα, πως τα δυστυχημένα τραπέζια που τα τρυπούσαν για να φυτέψουν το Δέντρο, άφηναν κρυμμένους πένου και διαμαρτυρίας για την επιδρομή αυτή του φραγκισμού.

Αλλά ο θόρυβος, ο κάπως άστεγός εκόπασε σά λίγο. Τα έθιμα, δυο φράγκικα κι' αν ήταν ήταν ωραία, κι' επικράτησε και στην Ελλάδα όπως παντού. Σήμερα, όχι μόνο στην Αθήνα, αλλά και σά μεγάλες επαρχιακές πόλεις, και σά μικρές ακόμα, πολλά πλείστα σπίτια κάνουν Δέντρο. Γι' αυτό και σάνθησπωλεια μας πουλούν τις παραμονές μεγάλα κλαδιά από έλατα, και σά μαγαζιά της πολυτελείας χαριτωμένα τεχνητά δεντράκια με τα στολίδια τους, η στολίδια χωριστά. Έπειδή όμως εμείς οι Έλληνες κάνουμε τα δώρα μας όχι τα Χριστούγεννα παρά την Πρωτοχρονιά—δεν τα φέρνει σά παιδιά ο Χριστούλης η ο bonhomme Noel, παρά ο Άη-Βασίλης—και το Δέντρο μας είναι μάλλον Πρωτοχρονιάτικο. Σά περισσότερα σπίτια το κάνουν μά από τις γιορτινές ημέρες που μεσολαβούν μεταξύ Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς. Λοιπόν, καλές γιορτές, και του χρόνου.

Σας αποσώμα

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ



Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΙΟ ΒΡΕΦΟΣ
Εικόνα του ΡΑΦΑΗΛ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Έκλεισε καλά την πόρτα και ξεπλώθηκε στο κρεβάτι του έτσι ντυμένος όπως ήταν, μόνον τα παπούτσια του έβγαλε. Ούτε το κατάλαβε καν ότι δεν είχε να σκεπαστή. Θυμόταν που βρισκόταν η κουβέρτα του κι' αυτό ήταν αρκετό για να τον ζεστώνη. Μιά νύχτα περνάει εύκολα και πολλές βραδύες τις πέρασε έτσι όταν ήταν στρατιώτης.

Και ενώ ο κύρ Πέτρος κοιμόταν έχοντας την συνειδησή του ήσυχη, η μικρή εγκάθετη κοιμόταν κι' εκείνη κάτω από το ζεστό της σκέπασμα όπως τους ποτέ στη ζωή της. Και θέλει ρώτημα: Μέσα στα δέκα χρόνια της ζωής της η μικρή Γυφτοπούλα κοιμόταν όπου τύχη, στην άγκαλιά της μητέρας της, δυο είχε μητέρα, μέσα στο άμαξι ή επάνω στη ράχη κανενός μουλαριού, όταν βρισκόνταν σά οδοπορία, επάνω σά κανένα σωρό άχυρα η κουρέλια, η χόρτο, η επάνω στο γυμνό χόμα και πιδ συχνά έξω στο υπαιθρον παρά μέσα σά σπιτι. Για τούτο και η καλοπέραση εκείνης της νύχτας έφερνε στη μικρή Γυφτοπούλα μά γλυκύτητα νάρκη και την έκανε να βρισκη σάον ύπνο μά ευχαρίστηση, που δεν την είχε γνωρίσει ποτέ της πριν. Δεν είχε φάει τίποτε γιατί δεν είχε καλά-καλά ξεριζώσει τα δαυκά και την τσάκωσε ο αγροφύλακας έτσι δεν πρόφτασε να τα δοκιμάση. Μά στην ηλικία αυτήν ο ύπνος τα νικάει όλα, κι' ύστερα δεν ήταν δά και η πρώτη φορά που η Γυφτοπούλα θά κοιμόταν νηστική.

Το πρωί, όταν ξύπνησε ο κύρ-Πέτρος, στην αρχή άπορησε βλέποντας πως είχε κοιμηθῆ με τα ρούχα του μά άμέσως ύστερα θυμήθηκε και πήδησε από το κρεβάτι του για να πάη να ιδῆ την φυλακισμένη. Αφού πλώθηκε λοιπόν και τίνανε καλά τα ρούχα του βγήκε από την κρεβατο-

κάμαρά του, κρατώντας τα παπούτσια του. Δεν επέτρεπε σάον εαυτό του να βγῆ έξω με άγυάστια παπούτσια, ούτε καν για να πάη να βγάλη από την φυλακή τη γυφτοπούλα.

Καθώς λοιπόν άγωνίζεταν τρίδοντας τα πότε με το ένα του το χέρι



«Η Μαρία πήρε το ντεφι της και άρχισε να χορεύη και η Έμορφία χτυπούσε καλαμάκια».

και πότε με το άλλο, φάνηκε η Έμορφία που κατέβαινε στην σάλλα πεταχτή σάν πουλάκι.

— Ά, ο πατέρας! φώναξε γεμάτη χαρά, και τρέχοντας έπεσε στην άγκαλιά του. Καλημέρα, πατέρα. Κοιμήθηκες καλά; Από τώρα γυαλίζεις τα παπούτσια σου; Θα βγῆς τώρα άμέσως;

— Ναί, παιδί μου, έχω δουλειά, πρέπει να βγῶ.

— Δεν θά βγῆς όμως πριν πιης τῶ

γάλα σου, φώναξε η κυρά Μαρία. Δεν κάνει να βγῆς νηστικός, γιέ μου, θά σά πειράξη τῶ στομάχι σου. Κι' έπειτα θλα είναι έτοιμα. Βάλε, Μόρφω μου, τῶ πατέρα σου.

— Ο κύρ Πέτρος κάθησε στο τραπέζι χωρίς αντίρρηση. Δεν τῶς κακοφαινόταν ν' αναβάλῆ για λίγη ώρα την επίσκεψή του στη γυφτοπούλα, γιατί καθῶς θά θυμάσθε, δεν άποχωρίσθηκαν και τόσο φιλικά. Την είχε μεταχειρισθῆ κάπως άποτομα και ναί μὲν αὐτῶς είχε δικιο, μά εκείνη ἴσως νά είχε πάθος έναντιον του.

— Ο κύρ Πέτρος δεν κρατούσε κακία της γυφτοπούλας για τις πληγές που τῶς είχε δώσει με τα νύχτα της και με τα δόντια της, μά αν χυμούσε πάλι κατά πάνω του και δεν ήθελε να εῶση καμιά άκράση σά λόγια του; Τι θάκανε τότε; Θ' άναγκαζόταν να δδηγήση την μικρή κλέφτρα στην Αστυνομία κι' εκεί δά πιά! Τι θά γινόταν η μικρή, εκεί πέρα; Βέβαια σά τέτοια μέρη δεν μαθαίνουν τα κορίτσια άνατροφή, άπεναντίας μάλιστα.

— Η Μόρφω έβαλε επάνω στο τραπέζι ένα κουπάκι γεμάτο άχνιστό γάλα, που η εῶδία του γέμιζε δλο τῶ δωμάτιο.

— Μά ο αγροφύλακας δεν κουνήθηκε. Καθόταν αυλογισμένος.

— Έλα δά, Πέτρο μου, τί κάβεται έτσι; εἶπε η γριά μητέρα του. Σήκω και θά σου κρυώση τῶ γάλα σου.

— Ο κύρ Πέτρος σηκώθηκε, πήγε στο τραπέζι και κάθησε στη θέση του. Έκοψε τῶ ψωμί του μπουκιές, τις έριξε στο φλυτζάνι και άρχισε να τρώη άργά-άργά κάνοντας τάχα

ότι πότε έπαυρε ένα κομμάτι ζάχαρη, πότε δυι έριχνε κι' άλλο γάλα στο φλυτζάνι. Κι' αυτό τῶ έκανε για ν' άναγκάση την μητέρα του να χάση την ύπομονή της γιατί ήταν στενώχωρη γυναίκα και δεν της άρεσε να βλέπη καμμά δουλειά να παρατραβάη.

— Έ, γιόκα μου, εἶπε τῶ τέλος η κυρά Μαρία, να μη βρσκαθῆς, χαρά στην όρεξή σου κι' ύστερα μάθ έλεγες πως βιάζοσαι. Μιά χαρά είσα

νά σε βλέπει κανείς, μόνο που δεν μπορώ να καθίσω, γιατί οι δουλειές του σπιτιού με φωνάζουν. "Ας πάω λοιπόν. Μόρφω μου, μόλις ο πατέρας σου πιη-τό γάλα του, μου το φέρνεις το κουπάκι του, νάχης την ευχή μου.

Εύθως μόλις βγήκε η κυρά Μαρία για να πάη στο μαγειριό, ο κύρ-Πέτρος άδειασε μονομιάς το κουπάκι του, και κάνοντας νόημα στην κόρη του της είπε σιγά :

— Σσας, πήγαινε το κουπάκι

στη γιαγιά σου κι' έλα πίσω γρήγορα. Θά σε πάρω μαζί μου. Μά μην τής πής τίποτε, το στόμα σου κλειδί.

Τα παιδιά άγχαπτον το μυστήριο. Έτσι η Έμορφια πήγε λυέσως το κουπάκι στη γιαγιά της και γύρισε πίσω καταχαρούμενη γιατί κατάλαβε πως έμελλε να κάνουν κάτι τι κρυφό απ' τη γιαγιά της, που δεν θα ήταν κακό ωστόσο, αφού το γνώριζε ο πατέρας της. Όταν ήρθε πάλι μέσα βρήκε τον πατέρα της να καταγίνεται να

γαμίσση ένα άλλο κουπάκι που το είχε βγάλει από τον μπουφέ.

— Σσας! Έκανε ο κύρ Πέτρος, στην κόρη του κι' έβαλε το δάχτυλο στο στόμα κοιτάζοντας κατά τη μεριά του μαγειριού.

— Σσας! Έκανε κι' η Μορπούλα, επαναλαμβάνοντας τη χειρονομία του πατέρα της.

Ο κύρ Πέτρος άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω στο δρόμο και η Μορπούλα βγήκε μαζί του.

(Ακολουθεί) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ

Μέσα στο κρύο, μέσ' στην παγωνιά Κάποια για Ζητιάνια, πούν' ντυμένη Όλο κορδέλια, κεί σε μιὰ γωνιά Κάθεται, μιὰ βοήθεια περιμένει.

Περνούν πολλοί διαβάτες απ' εκεί Κι' όμως, ποτέ, κανείς δεν την κοιτάει, Περνούν γοργά, γιατί είναι βιαστικοί Και δεν ακούνε κείνο που ζητάει.

Ενύχτωσα κι' άκόμα ή για Ση' σκονεινή γωνιά της καθισμένη Δέρνεται από τον άσπλαγχο βοριά Και την μικρή βοήθεια περιμένει

Μ' άλλοιμονο, το άλλο κροινό Στην ίδια την γωνιά της καθισμένη Την βόηκαν με το χέρι άνοιχτό —Κάτι διαβάτες—κρύα, πεθαμένη. **Πρόμαχος της Έλευθερίας (B)**

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Όταν άρχισα το γλυκό, καρμπολά- λημα ήταν νύχια άκόμα. Στόν ύψρον τραποβήσαν μερικά άστέρια, σάν καν- τήλια, που το λάδι ζεστος κοντεύει να σωθή, σύμβολο μας ζωής που χάνεται και σβένει πιά. Ένα από τ' άστρα έ- λαμπε περισσότερο από τ' άλλα Έως να ήταν το άστρο των μάγων. Και ξα- νόχονται στη θύμησή μου τα λόγια, που χτες τραγουδούσες, δροσερές παι- διαδικές φωνές : «... άστρο λαμπρό τοδς οδηγεί, χωρίς να λείψη όρα...»

Ω, μάγοι! πώς σ'αζ ζηλεύω! πώς θάθελα νάμουν κι' εγώ μαζί σας όταν ξεκινήσατε από τη μακρινή πατρίδα σας για τη μικρή Βηθλέεμ, έχοντας μόνο οδηγητή στη μακρινή σας πορεία το λαμπρό έκτενο άστρο!

Και σ'αζ, ταπεινοί βοσκόι, που πρω- τομάθατε από το στόμα ενός άγγέ- λου τη μεγάλη είδηση τόν έρχομό του Θεού στη γη, πόσο σ'αζ ζηλεύω! πώς θάθελα νάμουν κι' εγώ ένας από σ'αζ, νάμουν μαζί σας τη χειμωνιάτικη κείνη νύχτα, που ακούσατε τη γλυκειά φωνή τών άγγέλων ν' άνεχηψ, πάνω από τη κοιμισμένη πλάση, σ' έναν ύμνο στο Θεό, ν' ακούουν τα θεία έκτενο «Δόξα έν ύψίστοις Θεώ...»!

Προχωρούμε προς την έκκλησιά από τους έρημους δρόμους της κοιμισμένης άκόμα πόλης. Από τις χαραμάδες τών

παραθυρόφυλλων μερικών σπιτιών μπο- ρείς να δής μιὰ δέσμη άχτίδων να ξε- χύνεται.

Φθάνουμε κι' στην έκκλησιά. Οι πο- λυβλαιοί ρίχνουν όλόγυρά τους το έκ- τυρωλατικό τους φως και το φως τών άνωρεθιμένων κεριών δίνει ένα παράξε- νο χρώμα σ'αζ χαρούμενα πρόσωπα. Ολόκληρη ή έκκλησιά άνηχεί από τη φωνή τών ψαλτάδων. Κι' εκεί στην εί- κώνα, ο μικρός Χριστός, καθώς Τόν κρατά στην άγκαλιά Της ή της μητέ- ρα Του, φαίνεται να χαμογελά στους ανθρώπους, που ήρθαν να γιορτάσουν τη γέννησή Του.

Άσπρος Γλάρος (Γ)

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τί όμορφη που είναι μι' την άλή-θεια ή θάλασσα! Αυτή ή άπέραντη τροφοδότρα που σκαβώνει τόσες κρο- διές, που τις κατακτά, που τις κάνει μόνο δικές της, και που δεν πονά κανένα στην ώρα του θνητού της ; Μπορείς να κάνης άλλιας παρά να την θαυμάζης! Μπορείς να καταπι- νής μες στην καρδιά σου, αυτό το αϊ- σθημα του θαυμασμού, και της αγά- πης, που έχεις άέναντί της ; μπορείς, όμως, να είσαι άδύνατον.

Όσο και κεικό και να σου κανε ή θά- λασσα, ένθ θά την αγαπάς. Είναι μι' μάγισσα που σε τραβά, μι' φοβερή σκαλοδότρα που σε μαγνητίζει δη ώρα με τις αιώνιες άλλαγές της, που την κάνουν τόσο ώρατα.

Όποιος λέγει θάλασσα έννοσι πολλά. Η λέξη θάλασσα σου φέρνει στο νου μι'άν άπέραντη έκταση, που παθαί- νει άλλαγές άτέλειωτες, σε κάθε λεπτό της ώρας, σε κάθε στιγμή!

Έκει που την βλέπεις ήμερη και γλυ- κιά, που θαρρείς π'αζ σου χαμογελεί, με τό τόσο χαδιάρικα φλοισβήματα που κάνουν τα γλυκά κωματάκια της, αλλά- ζει ξαφνικά όπι. . . άγριώνει. . . και. . . το γλυκό κωματάκια μεσαβάλλονται σε μεγάλα άγριωμένα θεριά, που ξεσκούν με μανία πάνω στους βράχους.

Κι' αλοίμονο τότε, άν κανένα πλοίο βρεθί σ'αζ άνοιχτά. Γλήγορα θά κίνη την καταστροφή του.

Μά όμως ή θάλασσα δεν είναι πάν- τοτε ή ίδια. Έγπάχουμε σιγμές που είναι σις καλές της. Και τότε . . . ει- ναι άληθινό πανόραμα όταν την έχεις μπρός σου.

Ήσυχη και ήσμη, κυλά τα κύματα της, πάνω στην άμμουδιά, ένθ αυτά π'άν να ξεφυχήσουν μέσα σ' ένα γλυκό ψι- θύρισμα.

Άσπρος άφρός που μοιάζει με δαν- τέλλα, τα περικυκλώνει, ένθ αυτά μοιά- ζονται με νυφούλες του γυαλού, που φο- ρούν να γιορτινά τους.

Καροβάκια με λευκά πανιά την δια- σκίζουνε τότε, την ώραία μας τη θά- λασσα, τη μάννα τών ναυτικών μας. Κι' ένθ ο ήλιος έν' έτοιμος να βουτή- ξη τόν κύριο δίσκο του μες στα νερά της, σύννεφα αϊθήρια, και άπαλά, ρο- δίζουνε τη δύση.

Το χρώμα αυτό το ρόδινο, κι' άπαλό, που έφιος από πίσω του, ο μέγας ά- στέρας, διασκορπίστηκε παντού, κι' έ- βαψε και τη θάλασσα, μες στις άνταύ- γιες του ούρανού τόξου.

Κι' όταν κάθεται σ' άχρογιάλι, και την θωράει — όταν βεβαίως είναι σις καλές της — ο νόος σου κεντάει. . . τα- ξιδεύει κι' αυτός. . . πλέκται σε φαν- τασμιακές εικόνες. . . τρέχει από πίσω, από τρελλές σκιές, που περνούν σάν σύννεφα απ' έμπρός σου, και που σου κριστάνουν ένα σωρό πρόσωπα άγνω- στα για σένα. . . αλλά που είναι τα πρόσωπα που μόνον ή φαντασία σου μπορεί να πλάση. . .

Και τότε ή στεριά σου φαίνεται άτε- νόχωρη. . . Τα βουνά, κι' οι λόγγοι που σε περικυκλώνουν σου πιέζουν την ψυ- χή. Δεν θέλεις πιά, παρά ν' άντικρύ- τής θάλασσα, και μόνο θάλασσα. . .

Ένώ αυτή, είναι εκείνη που σου προ- ξενεί πολλά κακά, είναι πάλι ή ίδια, ή δόλια αυτή άπαρηγήρα που σε τραβάει σε κείνη, και δεν σ' άφίνει πιά!

Θάλασσα! Τί άνεξήγητο μυστήριο. Μεγάλοι άνδρες προσπάθησαν να σου βρούν κάποια λύση. Μά. . . ποτέ κανείς δεν το κατόρθωσε. . . Κι' ούτε θά το κατορθώσει ποτέ.

Ποτέ κανείς δεν θά μάθη τί κρύβεις μες στο βυθό σου. . . και τί έχεις μες στην άπέραντη άγκαλιά σου.

Οι μήνες, τα χρόνια, οι αιώνες, όλα θά περάσουν. Μά έσύ. . . θάλασσα, θά μείνης πάντα ή ίδια: Τ' άνεξήγητο μυσ- τήριο!

Μπαίνα Σορέλλι (Γ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΪΠΝΕΥΜΑ

Ό διδάσκαλος.—Ποιός είναι ο μέλ- λων τού ρήματος φωνεύω ;

Ό μαθητής.—Μπαίνα φυλακή. **Μελαγχολική Έπαρξίς**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Αθήναι 22 όδδς Εβρητίδου την 20 Δεκεμβρίου 1938

ΚΑΛΑ ΣΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, παιδιά μου! Με δγία και χαρά να γιορτάσετε τη μεγάλη γιορτή, κι' ή χάρη του γεννηθέν- του Χριστού να σ'αζ φωτίψη πάντα στο κα- λό, για να γίνει μι'ά μέρα καλοί άνθρω- ποι, χρήσιμοι στον άυτό σας, στην οίλο- γηντά σας, στην κοινωνία και προπάντων στην Πατρίδα. Και του χρόνου, καλά μου παιδιά!

Πολλοί, πάρα πολλοί άναγέσων κι' αυ- τη την εβδομάδα. Άριστοι άπ' αυτούς μ'οδ έκαμαν και ξεπαθώματα. Είναι πολύ ευ- χαριστήμενη και τούς εθχαριστώ απ' την καρδιά μου. Στους άλλους θυμίζω τις προ- θεσμίες και τούς περιμένω.

Έκαμες καλά, Μάκη, που μπήκες και στην κίνηση, μελονότι και σ' άργηρες άρ- κικά. Μ'α χαρά σου είέκρινε το φουθόλι- μο. Το κομάτι σου θά το διαβάσω με τη σειρά του και, άν το βρώ καλό, θά το δη- μοσιέσω στη Σελίδα Συνεργασίας, χωρίς να πληρώσης τίποτα. Μόνο τα έγκρινόμε- να κομάτια δημοσιεύω και πάντα δωρεάν.

Βλέπω με χαρά, Πωγή Βασιλίσσα, πώς κρατείς την δπόχρη σου. Εθχαριστώ πολ- λο για το ξεπαθώμα. Ένάγραφα τη νέα σου φιλη και είέκρινε το φουθόλιμο. Έλ- πίζω να μ'οδ άγγράψης και πολλές άλλες άπό ο καλός σας γυμνασιάρχης με σούτη- σε σις μαθήτριες με τόσο θερμά λόγια.

Τέ έλαβα όλα, Άδολάφ. Όχι, δυστυ- χώς, τα γράμματα τών παιδιών μου δε μπορώ να τα φυλάω απ' άπειρον ; ένα δυό χρόνια κι' έπειτα, με μεγάλη λύπη μου τα κείνω. Μ'α για φαντάζο, 60 τώρα χρό- νια, πόσα θά ήταν! Θά ήθελα δλάκρο σπτι. Ναι, ο Κεμ, που διακρίνεται σήμε- ρα ως γελιογράφος στο Αουβίν, είναι ο παλιός μου φίλος Κ. Β. Μπραγκός, με το φουθόλιμο Νεβίος από την Άλεξάνδρεια. Σέ μένα έστειλε τις πρώτες του γελιογρα- φίες κι' εγώ τον ενθάρρωνα να έπιδοθη. Μά δεν είναι ο μέγας. Μήπως από μένα δεν βγήκαν κι' ο Σταμ-Στάμ, κι' ο Βάττης, κι' ο μεγάλος σήμαρα στο Παρίσι Γαλιάνης ;

Άγούλα, αυτό, καθώς θά είδες, σου έ έκρινε. Χάιρω που είσαι τώρα καλή κι' άπαραίτητος να λείβης πιά άναργό μέρος στην κίνηση, στη θέση του άδελφού σου. Το παλιό σου φουθόλιμο ήταν, αλήθεια, εθχαριστώ, μά κι' έλληνικό, έθνικό, πα- τριωτικό. Κι' έμένα μέρσουσν αυτά τα φουθόλιμα. Άλλη φορά τα πατριωτικά έπλεόναζαν. Κι' αυτό φαίνεται και στο γράμμα τού Κ. Βενικαρέλη που δημοσιέυσα στο προηγούμενο.

Βασιλέ Άη, σου ενέκρινε το νέο σου φουθόλιμο που δεν θά το αλλάξω ποτέ γιατί κατάλαβες πώς δεν είναι καλό ν'αλ- λάζονε τα φουθόλιμα τους τα Διαπλάσε- νοιλα. Είδη και τη Στατιστική τών κομ- ματιών της Σελίδος κατά το 1938. Το έ έγκρινε είναι πώς δημοσιέυηκαν 168 κομάτια, 72 άγαριών και 86 κοριτσιών.

Μά και το Δεξαμένον Άκρωτήρι μ'οδ στέλνει σήμερα μι'ά Στατιστική κομματιών, που οι άριθμοί της όμως δεν συμφωνούν. Γιατί κατ' αυτήν δημοσιέυησαν κομάτια έν 619 164, 75 άπό άγόρια, 88 άπό κορίτσια και 1 μικτό. Ποιοί είναι τώρα οι σωστοί άριθμοί ; — Όπως ήποτε λεπτομερέστερη είναι ή Στατιστική τού Α. Α. γιατί άνα- φέρει και άνόματα. Έτσι βλέπουμε πώς απ' όλοσ περισσότερο διακρίθηκε ή Ϊσις με 7 κομάτια, κι' έπειτα ο Ϊλιος ο στα-

τιστικός με 8. Με τη διαφορά πώς ή Ϊσις έχει 4 Α και 3 Β, ένθ το Δεξαμένον Άκρωτήρι 1 Α και 7 Β. (Τάλλα που μ'οδ γράφει, καθώς και τη Στατιστική τού Με- λέαγγρου, θά τ'αναφέρω στο έρχόμενο.

Παλιότα, να είτοι πρέπει να γράφεται το φουθόλιμο σου, μ' ένα λάρδα και με γιώτα. Όπως και παλιότα και παλιός κτλ. Πολλοί αυτά τα γράφουν με ήτα, από το «παλιός», που τρέπει τάχα το αι σε ήτα. . . διοταγραμμένον. Άλλά είτε από «παλιός» παράγεται, είτε από το Ιταλι- κό, είτε από τις παλιότασ που φορεί, ο «παλιότασ» θάλει με γιώτα. Γιατί να γί- νη «μεταβίβασις» συνδρομής που θά δυσκό- λουε το γράφωμο μου. Σέ τέτοια περιπτώ- ση, μπορεί ο γραμμένος να εξακολουθήση να λαβώνη το φυλλάδιο ή; τη λήξη της συνδρομής του, κι' αυτές να το δινη σ' ο- ποιον θέλει.

Χάιρω πολύ για τη γνωριμία, Τούρα, κι' εθχαριστώ την Καταγίδα που σου έ- νέψυσε την άγάπη της. Ναι, είναι πολ- λές διαπλάσοποιες στο Άρακίο τοδ Ψυχικού και θάχης έκλεκτή συντροφιά κι' εθχαριστώ απαρχολήγη, άποσκόπησής να λαβώνης μέρος στη διαπλάσασκή κίνηση και στο Σάλλο, ο που ήρθετα τώρα. Έλ- πίζω να μ'οδ γράφης συχνά.

Άλεξάνδρα Φιλίππου, με χαρά δια- βίωσα το γράμμα σου και σου ενέκρινε το φουθόλιμό σου. Σιγά-σιγά θά μάθης και τών μηχανισμώ τών Άσκήσεων για να λα- βώνης μέρος κι' ον' αυτόν τόν εθχαριστο κι' ώφέλιμο διαγωνισμό. Περιμένω και το έκτενέστερο γράμμα σου Χαιρτιστούς στον άδελφό σου που τ'εθχαρίσε χωρίς να μ'αφή- σης, άφου και τώρα, που το φυλλάδιο μου έρχεται σιδενομιά σου, άναπομονεί να το λάβεις όσα και σ'ο.

Έμμα Μόρελαντ, το ίδιο εθχαριστή- θηκαν από τη γνωριμία σου κι' είτοι έσοος έγνωρίζεις στο γράφωμο μου και σ' εθχαρι- στούν για όσα γράφεις. Ο κ. Φιλίπων έτω- χε να λείψη έκείνη την ώρα, δεν είναι ο- μως καθόλου άόρατος και άπροσπέλα- στος. Έ'οταν ξανάρθης, να τόν ζητήσης και θά τόν ίβης, θά χαρή πολύ κι' αυτός να σε γνωρίση. Έκτες από τούς «Θαλασι- σόλυκους» που είδες, τώρα προβάλλεται στον κινηματογράφο κι' ο Τόμ Σώγερ. Τόν είδες ; Μ'οδ είπαν πώς είναι πολύ ώρατα ταίνια.

Φιλόσοφος, θά είδες την έγκριση τού φουθόλιμου σου. Η λύπη σου για το τέ- λος τών μ'οδιστορημάτων τού 1938 θά ο- ποχώρησε βέβαια στη χαρά για τήν αρχή τών νέων. Έλπίζω να μ'οδ γράφης συχνά και περιμένω και το κομάτι σου για τη Σελίδα.

Κι' εγώ, Άγνοια, δεν προκαδέχομαι πώς το Κακό είναι άναγκατο για τήν άρ- μονία τού κόσμου και για να εξαίρεται το Καλό. Ό κόσμος θά ήταν το ίδιο άρμονι- κός και χωρίς το Κακό, ότε το Καλό έ- χει άνάγκη από έξαρση. Το μόνο βέβαιο είναι πώς το Κακό άπάρχει και, δυστυχώς, είναι άναπόφευκτο. Έμεις πρέπει να το άποφεύγουμε, να τ'ο άποτραπίζόμαστε και να το τιμωρούμε. Γι' αυτό κι' οι συγγρα- φίες μ'αζ το παροσαίζουσν συχνά προς ά- ποτραπιασμό κι' άποφυγή. Πολύ ώρατα αυ- τή που μ'οδ γράφεις για τα μαθήματά σου και την πατρίδα σου.

Το καλύτερο Δόξο της Περωτόχρο- νίας είναι ο Τόμος Διαπλάσεως τού 1938.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε άνα- γεννιέται, άν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, όρ. 10.— Τα έγκρινόμενα έ έναυσομένα ίσχύουν ός την 30 Νοεμβρίου 1939. Όσα άναυσοδένονται από Α άνύκων σε άγόρια, και 5 τα άπό Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Φιλόσοφος, κ. (Φ); Μικρός Καλλιτέχνης, ά. (ΝΑ). Γε- λαστός Αντιπλοίαρχος, ά. (ΔΓ). Γαλα- νόλευκη Έπτόλοφος, κ. (ΕΚ). Πολιική Άρκετος, κ. (ΚΑ). Μάρτυρα Μόρνευ, κ. (ΔΚ). Ξανθή Σειρήνα, κ. (ΓΜ). Κυρίασος τού Διαπλάσοκοσμου, ά. (. . .). Παριζιάνικο Χαμίτι, ά. (ΠΠ). Άλλης Δόξας, ά. (ΔΑΠ). Νάοκισσος, ά. (ΝΣ). Ρεζεντά, κ. (ΖΖ). Σιγή, κ. (ΜΝ). Βό- ρειος Πόλος, ά. (ΝΧ). Καπετάνιος, ά. (ΔΙ). Σειρήμις, κ. (ΣΑ). Ταχυδρόμος τής Λυών, ά. (ΑΔ). Τουλίπα, κ. (ΑΚ). Νεαρός Διπλωμάτης, ά. (ΑΚ).

Άναυσοσείς Ψευδώνυμων : Τσα- ρεβίτς, ά. Μουζελέν, κ. Σιδερούσν Κρά- νος, ά. Άευκή Καμέλια, κ. Γαλανόμα- τα, κ. Στέφαν, κ. Μαύρο Ρόδο, ά. Βαρ- κοόλα τού Νεβίου, κ. Γκάλικ, ά. Ευ- κνηήτης, ά. Κεραλλώνιτικο Άκρωγιάλι, κ. Άσπρος Ελάρος, ά. Έπιφοος Τα- χυδρόμος, ά. Έομίνα, κ. Μαριέτ Νι- τούς, κ. Νεφέλη, κ. Βαλεντίνο, ά. Άρ- φικρούων, ά. Ριγολέττος ά.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της : Δωδοναίον (θά είδες την έγκριση τού φουθόλιμου σου λυσόχαρτο Έκτεϊλα εθχαριστώ που θά συνεχίσης το ξεπαθώ- μα) Βασιλέ Άη (έλαβα τη Συλλογή σου και το κομάτι σου, θά το διαβά- σω με τη σειρά του και θά σου πω) Κυ- κλαμιάν (εθχαριστώ για τήν άναγέωση και τις εθχές με γαία στο νέο όπιτι συμμο- ρφώθηκα) Τάσον Γ. Τζαμτζήν (με μεγά- λη ήλύπη μαθαίνω το θάνατο της καλής σου μητέρας ; ο Θεός, παιδί μου, ές σε πα- ρρηγορήση στο μεγάλο αυτό δοστόχημα καταγίνου και μαζί μου, είναι κι' αυτό μι'ά παρηγοριά εθχαριστώ για τήν άναγέ- ση) Παρατηρητήν (καλά όλα αυτά, αλλά ξανόγκωσας Άγγέλους δεν δέχομαι, γι' αυ- τό έκείνη σου τήν έδημοσίευσσα έλληνη- κιά) Άσπρο Κουνελάτι (εθχαριστώ για το ξεπαθώμα και περιμένω να μ'οδ αναγ- γείλης κι' άλλο) Κίση Α. Βασιλάου (εθχαριστώ πολύ για τήν άναγέωση και το ξεπαθώμα περιμένω) Ϊθην (εθχαριστώ για τήν άναγέωση και τα καλά λόγια) ά, κι' εγώ είμαι ένθουσιασμένη από όνα ά, άφου μαγαπήσ τόσο πολύ το φυλλάδιο της Α.Σ. το στέλνω στο Ρέθυμνο). Ρεντεντιν (λυσόχαρτο Έκτεϊλα) κανείς καλός που λα- βώνεις τώρα μέρος σ' έλους τούς Διαγω- νισμούς περιμένω) Σίφουσαν [δ κ. Πα- καδόπουλος σ' εθχαριστώ πολύ το λάθος, είδες, διορθώθηκε τα κομάτια σου περι- μένουσν τη σειρά τους) Φώτων Μίχα (το όρατο σου διήγημα δημοσιέυθηκε στο πρω- το του Δεκεμβρίου περιμένω κι' άλλα) Γέρον τού Μωρηά (με χαρά σε δέχομαι, νές μου φίλε, και σ' εθχαριστώ για τα κα- λά λόγια τα Μικρά Μυστικά έξαντήθησ- καν, κι' έπειδή το Τυπογραφείο έχει αυτόν τόν καιρό πολλές εργασιές, δεν μ'οδ πέρε- δως άκόμα τα νέα που παρήγγειλα) Γε- υσηνή (έιχε πιά έγκριθεί) άλλα δεν πα- ράξει Μικράν Καλλιτέχνητα, Γελαστόν Αντιπλοίαρχον, Νικολάων Μιτσιάνι, Δούκα Όμπλιγκαντό, Διγενή Άκρί- ταν, Τριστόγγην, Δεξαμένον Άκρω- τήρι, Μεγαλοπολίτισαν, Σχορδό, Α. και Ντίλαν Τσοπανέλη κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 15 Δεκεμβρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

